

HỒI 377

Bảo Tung Hà Xứ

Từ Tử Lăng gia nhập vào bàn đồ súc sắc mười sáu cửa, chơi bảy ván thắng ba ván, nhưng do mỗi ván thắng được bao nhiêu hấn lại đặt hết bấy nhiêu vào ván tiếp theo, nhà cái buộc phải theo đó mà chung cho hấn, bởi thế vẫn thắng được hơn bảy mươi lượng Thông Bảo, tăng số tiền thắng được lên tổng cộng hơn một trăm lượng, đích thị là nếu ra về sẽ nặng túi.

Từ Tử Lăng bắt đầu thu hút sự chú ý từ phía đồ trường, không những có người đến bên giám thị hấn mà nhà cái cũng đã được thay bằng một tay lão luyện khá lớn tuổi.

Lão này có thủ pháp lắc chén rất đặc biệt, súc sắc ở trong chén không phải chuyển động ngang mà tung lên rơi xuống theo chiều đứng rồi đột nhiên ba viên súc sắc cùng dừng lại cùng lúc, hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người.

Nhà cái nhìn thẳng vào Từ Tử Lăng với vẻ tự tin mỉm cười: “Các vị quý khách, xin mời đặt cược.”

Từ Tử Lăng trầm nghĩ, muốn bộc lộ bản lĩnh thực sự thì cứ phải thử ván này xem sao, liền đem toàn bộ một trăm lượng thắng được từ nãy đến giờ đặt cả vào ô mười hai điểm.

Được ngồi chơi trong Quý Tân đường này nếu không phải kẻ giàu có thì cũng là người quyền quý, tuy nhiên khi nhìn thấy Từ Tử Lăng mặt không đổi sắc, tựa hồ như không biết xót tiền, thản nhiên vung cả trăm lượng vào một tiếng bạc, họ cũng không khỏi xì xào bàn tán.

Những người khác cũng lần lượt đặt tiền, đại đa số đều theo cửa mười hai điểm.

Đội tất cả đặt xong, nhà cái đặt hai tay lên chén, rồi bằng một cử chỉ điêu luyện nhắc phát chiếc nắp lên. Ba mặt súc sắc hiện ra lồ lộ, lần lượt là bốn, năm và sáu, tổng cộng mười lăm điểm.

Kể cả Từ Tử Lăng, không có một ai đặt vào ô mười lăm đó.

Một loạt tiếng thở dài thất vọng vang lên.

Từ Tử Lăng tự biết công phu đồ bác còn non một chút, bị thủ pháp lắc chén đặc biệt của nhà cái mê hoặc, nghe hột súc sắc sáu điểm thành ra ba điểm.

Nhà cái đắc ý cười nói: “Đại gia lần này chỉ thiếu một chút may mắn thôi, có muốn thử đồ vận thêm một lần nữa không?”

Từ Tử Lăng cảm nhận được ánh mắt đăm đăm của Hồng phu nhân đang nhìn hắn. Suốt từ ván thứ nhất tới giờ nàng ở lỳ một bên, chỉ lo chăm chú quan sát gã mà không chơi một ván nào.

Từ Tử Lăng lẳng lặng móc túi lấy nốt ra số thẻ mà Lôi Cửu Chỉ đã đổi về chia cho gã, tổng cộng hơn trăm lượng, đặt hết lên bàn, lòng thầm nghĩ, chỉ cần thua nốt số tiền này thì Lôi Cửu Chỉ không còn lý do gì mà không để cho hắn về khách sạn đánh một giấc.”

Tiếng xì xào nhỏ to lập tức lại rộ lên, không khí hừng khởi trở lại.

Lão nhà cái dường như có chút khẩn trương. Lần này chỉ cần một mình Từ Tử Lăng đoán trúng thì đồ trường sẽ phải trả hơn ngàn lượng, tính ra không phải là con số nhỏ.

Từ Tử Lăng đương nhiên không nắm chắc mười phần là sẽ thắng ván này, tuy nhiên gã vốn chẳng xem cái món tiền có thể đủ cho một người sống xa hoa cả năm trời này vào đâu, cho nên không hề bị áp lực của chuyện thành bại, thắng thua. Gã ngậm bất quyết Bất Động Căn Bồn Ấn, phát huy linh giác đến mức tối đa, không chỉ dùng “tai” để nghe, mà còn dùng “tâm linh” để cảm thụ.

“Cạch!”

Súc sắc đã rơi xuống. Chiếc chén đã được đặt nhẹ nhàng trên mặt bàn.

Từ Tử Lăng chợt thoáng nghe vẫn còn một hạt súc sắc khe khẽ xoay bên trong. Thì ra khi chén hạ xuống cục diện còn chưa ngã ngũ, vẫn có một hạt súc sắc đang xoay. Tử Lăng thầm kêu ‘quá hiểm’. Ván trước, chính vì gã không nghe được biến hóa tinh vi đó nên đã bị thua. Hiển nhiên thủ pháp này là để đối phó với những cao thủ biết nghe tiếng súc sắc.

Từ Tử Lăng mỉm cười, đặt hết số thẻ vào cửa chín điểm.

Lần này mỗi người đặt một cửa, chỉ có Hồng Phu nhân đem số thẻ hai mươi lượng đặt vào cùng cửa với Tử Lăng.

Chén mở.

Đích thị là chín điểm.

oOo

Thượng Tú Phương cùng hai nữ tỳ xinh đẹp nhẹ nhàng tiến vào. Mái tóc mượt mà đen nhánh của nàng kết thành hai búi nhỏ ở hai bên, y phục màu xanh nhạt theo kiểu của người Hồi ở vùng Tây Bắc thường dùng, cổ cao, tay hẹp, thân áo rộng rãi, quần dài quét đất, cổ tay và cổ áo đều viền sắc tím, chân đi đôi hài mềm xinh xắn, thần thái phong hoa tuyết đại điểm lệ mê người, khiến ngay cả Thái tử Lý Kiến Thành tôn quý nhà Đại Đường cũng phải cảm thấy có chỗ không bằng, nói gì đến những người khác.

Lý Kiến Thành vốn đang hơi giận vì sự chậm trễ của Thượng Tú Phương, nhưng vừa thấy ánh mắt sắc sảo như thu hồn đoạt phách của nàng thì mọi nỗi bức bối đều tiêu tan như mây khói, thần thái ngẩn ngơ tựa như quên hết mọi sự trên đời.

Thượng Tú Phương thi lễ tạ lỗi, giọng nói vẫn còn hơi hỗn hển. Mọi người trong phòng, kể cả Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch, ai nấy đều như bị mất hồn bởi lời nói dịu dàng thánh thót và thần thái mê hoặc lòng người của nàng. Lý Kiến Thành giới thiệu Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch với Thượng Tú Phương. Mỹ nhân trước sau đều tỏ ra hết sức khách khí, nhưng không mấy chú tâm đến họ.

Hai nữ tỳ theo sau Thượng Tú Phương bung một cây đàn tranh đặt tại giữa phòng. Xong đâu vào đó, Thượng Tú Phương nhẹ dời gót ngọc, ngồi xuống trước đàn. Chúng nhân cũng ngồi cả xuống. Đám tỳ bộc lạng lẽ lui ra ngoài.

Trong sự mong đợi của mọi người, Thượng Tú Phương thần sắc an tĩnh, lướt nhẹ tay trên dây đàn, thuận miệng ngâm nga:

"Kết lư tại nhân cảnh,
Nhi vô xa mã huyên.
Vấn quân hà năng nhĩ
Tâm viễn Địa tự thiên.
Thải cục đông ly hạ,
Du nhiên kiến nam sơn.
Sơn khí nhật tịch giai,
Phi điểu tương dĩ hoàn.
Thử trung hữu chân ý,
Dục biện dĩ vong ngôn."

(Dịch nghĩa: Dựng lều chốn nhân gian, nhưng chẳng hề vang tiếng náo nhiệt. Hỏi người sao lại chẳng nghe thấy gì, tâm hồn vẫn còn bay bổng được vậy? Hái cúc ở giậu phía đông, chợt thấy núi Nam sơn ở xa xa. Không khí chốn núi non sớm chiều đều trong lành, chim chóc kéo về tụ hội. Ý nghĩ chân thật chỉ có vậy, chẳng thể dùng lời nói mà tả lại được).

Giọng ngâm của nàng không nhanh không chậm, đã đem những cảm xúc huyền ảo dạt dào trong tứ thơ mỹ lệ của đại thi hào thể thơ điền viên Đào Uyên Minh thuở xưa phối hợp nhuần nhuyễn với những thanh âm réo rắt uyển chuyển quán quít của tiếng đàn tranh. Người nghe bất giác đều ngây ngất lặng đi, mong mỗi những thanh âm mê hồn ấy vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại.

Khấu Trọng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau trận tuyết lớn, thành Trường An như một phiến tuyết trắng lung linh phản chiếu ánh sáng của vầng trăng khuyết lơ lửng trên vòm trời. Đột nhiên gã cảm thấy giọng ngâm mê hoặc của Thượng Tú Phương đưa mình trôi đến một vùng đất xa xôi viễn tuyết, rồi từ nơi đó, gã một mình một bóng nhàn du giữa chốn đất trời vô cùng vô tận. Nào tranh đoạt thiên hạ, nào Dương Công Bảo Khố, tất cả đều là những chuyện của một thế giới khác, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến gã.

Trước kia, mỗi lần gặp Thượng Tú Phương gã đều là "người trong cuộc", lần này hóa thân làm Mạc Nhất Tâm xấu xí, trở thành ra "người ngoài cuộc", thì trái lại, lại có cảm giác vô cùng gần gũi với nàng, khiến bản thân gã cũng không hiểu vì sao lại như thế.

"Tĩnh tang tình tang."

Thượng Tú Phương ngừng ngâm, thần thái ngưng đọng, ưu tư xa vắng đến nao lòng, những ngón tay thon dài đẹp như ngọc tựa như vô thức lướt trên dây đàn, không chủ tâm mà vẫn dẹt nên từng chuỗi, từng chuỗi giai âm tuyệt mỹ, ẩn chứa một mối u sầu man mác nhưng không hề ai oán bi lụy. Những chỗ lấy hơi giữa các thi từ, những âm luyến láy giữa các tiết nhạc đan xen tạo nên một không gian giao hòa tuyệt mỹ, như sóng nước chập chờn lan đi, dư âm vang vọng mãi không dứt.

Hòa cùng tiếng đàn tranh réo rắt làm mê hoặc cả con người lẫn trời đất, tựa như vầng trăng sáng rạng rỡ trên bầu trời đêm không một gợn mây, giọng ca phiêu dạt mượt mà trong vất của Thượng Tú Phương cất lên:

"Danh đô đa yêu nữ,
Kinh lạc xuất thiếu niên,
Bảo kiếm trị thiên Kim,

*Bị phục lệ thả Tiên.
Đấu kê đồng giao đạo,
Đấu mã trường thu gian,
Trì sính vị cập bán,
Song miễn quá ngã tiền..."*

Dịch nghĩa:

*"Đô thành nhiều mỹ nữ,
Lạc Dương có thiếu niên,
Bảo kiếm giá ngàn vàng,
Y phục cực hoa lệ.
Chơi chơi gà ở ngoại thành phía đông,
Lúc về ruồi ngựa giữa rừng cây thu,
Phi chưa được nửa đường,
Có hai con thỏ chạy ngang mặt chàng..."*

Tiếng đàn tranh thật khó nắm bắt, khi cao thấp lúc nhặt khoan, phối hợp hoàn hảo với giọng ca u hoài vô cùng truyền cảm của nàng.

Mọi người trong phòng đều hiểu rằng nàng hát khúc đó cho chính bản thân mình. Thứ cảm giác êm đềm hết sức dễ chịu ấy thật khó mà tả nổi.

*"Bạch nhật tây nam trì,
Quang cảnh bất khả phân.
Vân tán hoàn thành ấp,
Thanh thần phục vắng hoàn."*

Dịch nghĩa:

*"Tây nam thành trời hừng sáng,
Cảnh đẹp làm sao giữ lại.
Mây tan thành ấp hiện ra,
Trở lại cảnh rạng đông."*

Tiếng đàn chuyển sang gấp gáp, sắc bén, mạnh mẽ, rồi từ gần chuyển thành xa. Trong lúc dư âm chưa tận, nhất thiết phải tiếp tục, thì đột nhiên ngừng lại.

Trong lúc tất cả vẫn còn mơ màng như vừa tỉnh ngủ, Hầu Hi Bạch là người đầu tiên vỗ tay cảm thán nói:

*"Bạch mã sức kim lặc,
Liên phiên tây bắc trì.
Tá vấn thủy gia tử,
U tịnh du hiệp nhân.*

Dịch nghĩa:

*Ngựa trắng dây cương vàng,
Nhịp nhàng phi nước kiệu về phía tây bắc.
Xin hỏi công tử nhà ai thế?
Là chàng du hiệp ưa thanh tịnh."*

Chỉ với một khúc mà Tú Phương đại gia đã lột tả hết hình ảnh chúng sinh chốn kinh thành. Thật là một khúc đàn mà mọi người khắp kinh thành đều biết đến. Thật là vạn lần bội phục. Khúc đàn ấy chỉ trên thượng giới mới có, cõi nhân gian nào ai được nghe qua."

Mọi người kể cả Khấu Trọng nghe vậy đều kinh ngạc. Câu nói này nếu do Lý Kiến Thành nói ra thì là chuyện bình thường đương nhiên, thế nhưng lại xuất phát từ một "ngoại nhân" như Hầu Hi Bạch thì hơi có chút vượt quyền.

Thượng Tú Phương hơi giật mình, nhìn về phía Hầu Hi Bạch, dịu dàng nói: "Mạc công tử thì ra là văn vũ toàn tài, Tú Phương hết sức bội phục."

Khấu Trọng nhanh trí, liền đỡ lời: "Tiểu nhân vừa nghe được khúc tiền nhạc mỹ lệ động lòng người của Tú Phương tiểu thư, suýt nữa đã cất tiếng hoan hô, chỉ là chậm một bước so với Mạc huynh."

Lý Kiến Thành nhớ lại cảm giác quên hết tất cả khi vừa nghe màn biểu diễn tuyệt vời của nàng Thượng Tú Phương sắc nghệ song toàn, liền bót giận, vươn người đứng dậy nói: "Mời Tú Phương tiểu thư vào tiệc."

Hầu Hi Bạch bấy giờ mới biết mình đã thất lễ, lại biết không tiện ở lâu bèn thừa cơ cáo từ ra về.

Khấu Trọng cũng nhân đó cáo một xin về, Thường Hà không còn cách nào đành phải đi theo Khấu Trọng.

Lý Kiến Thành cũng không giữ khách, chỉ là trong lòng có chút ngạc nhiên vì có giai nhân tuyệt sắc ở đó, thế mà hai người nói đi đã đi ngay.

Thượng Tú Phương tuy không nói ra nhưng trong lòng đối với hai người đã có ấn tượng sâu sắc.

oOo

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ rời khỏi Minh Đường Oa. Ngoài phố, vẫn ầm ầm người đổ về Bắc Lý xem nhiệt náo. Hai người thong thả đi về khách sạn, cảm thấy lòng yên tĩnh lạ dưới trời gió rét thổi ào ào.

Lôi Cửu Chỉ tung thấy túi tiền nặng trĩu, nói: "Số tiền thắng bạc này đã đủ cho người trở thành đồ vương của thành Trường An rồi. Theo ta thấy tuyệt kỹ nghe súc sắc của người còn hơn xa kẻ làm sư phụ như ta nữa, có thể đạt đến đệ nhất thiên hạ rồi đó."

Từ Tử Lăng cười nói: "Thiên hạ đệ nhất cái gì đó đừng nhắc tới nữa. Huynh có biết Hồng phu nhân là cao nhân phương nào không?"

Lục Cửu Chỉ đáp: "Trong đồ trường ở Quan Trung không ai không biết đến Hồng phu nhân, bởi vì nàng ta có chỗ dựa rất vững chắc. Người đoán coi là ai?"

Từ Tử Lăng nói: "Nghe giọng điệu của huynh thì chắc là người quen chứ gì, cuối cùng là ai vậy?"

Lôi Cửu Chỉ hạ thấp giọng thì thầm: "Chính là Dương Văn Can của Kinh Triệu liên minh, Hồng phu nhân vốn là kỹ nữ ở Thượng Lâm Uyển, sau được Dương Văn Can cưới về làm tiểu thiếp, ả thích nhất là ả la ở đồ trường, nhưng ít khi nghe nói ả dụ dỗ nam nhân, thử hỏi ai dám trêu vào nữ nhân của Dương Văn Can chứ, thật là không hiểu sao ả lại chấm trúng người."

Từ Tử Lăng lạnh nhạt nói: "Chỉ là chấm trúng đồ thuật của ta mà thôi. ả ở chỗ sau đó ả chẳng tìm ta nói chuyện, chỉ có điều bọn ta không nên dây vào nữ nhân của Dương Văn Can, chỉ có hại chứ không có lợi gì."

Lôi Cửu Chỉ chợt kéo Từ Tử Lăng rẽ vào hẻm, lấy làm lạ nói: "Ta vốn nghĩ sẽ có người bám theo bọn ta, xem bọn ta nghỉ lại ở đâu để tìm hiểu kỹ hơn về bọn ta."

Từ Tử Lăng nói: "Đây đúng là một vấn đề khó khăn cho bọn ta. Nếu để người ta để ý thấy hai cao thủ đánh bạc đi vào Đông Lai khách sạn, mà trong khách sạn thực sự lại không có hai vị khách này, không khiến người khác sinh lòng nghi ngờ mới lạ."

Lôi Cửu Chỉ vỗ vỗ vào vai gã, đi ra khỏi con hẻm, vượt qua Quang Minh đại nhai, rồi men theo Vọng Tiên nhai đi về phía nam, đặc ý nói: “Việc đơn giản như thế, lão ca đương nhiên đã sắp xếp đâu vào đấy. Ta có một tòa tiểu viện ở phường Sùng Hiền, ven kênh Vĩnh An phía đông nam Tây thị, mỗi khi bọn ta lên kinh đô làm ăn thì đều nghỉ chân ở đây. Thân phận của ngươi ta cũng đã lo đầy đủ, bảo đảm dầu bị điều tra cũng không bị lộ sơ hở gì đâu.”

Tử Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Chuyện này không thể nào lo liệu xong trong một ngày được, là ai chống lưng cho huynh vậy?”

Lôi Cửu Chỉ kéo gã rẽ sang Chu Tước đại nhai, rồi đi chậm lại, đáp: “Đương nhiên là do người của Hoảng Nông bang giúp rồi, lão ca ta trăm phương ngàn kế muốn phá tập đoàn buôn người của Hương Quý, đến phân nửa là do vị huynh đệ kết nghĩa này giúp đỡ. Vào thời cự Tùy, thân muội của hần bị người nhà họ Hương bắt cóc đưa vào Tùy cung, lúc đó có Dương Quảng chống lưng nên không ai dám chọc vào Ba Lăng bang bọn chúng, bây giờ đã đến lúc tính sổ với bọn chúng rồi.”

Tử Tử Lăng nhớ lại giọng nói và dung mạo của Tổ Tổ, gật đầu: “Được, ta sẽ làm theo kế hoạch của huynh.”

Lôi Cửu Chỉ dặn dò: “Quay về rồi, ta sẽ nói rõ ràng toàn bộ kế hoạch cho người biết, để người có thể tùy cơ hành động. Dầu phụ tử Hương gia của hần có gian xảo đến đâu cũng không thể ngờ bọn ta trong bóng tối đang âm mưu tiêu diệt nhà họ Hương. Còn có một việc, xem chút quên nói với người, Tiểu Trọng bảo ta đêm nay lo liệu cho hần hai bộ áo lặn. Nếu đêm nay gã lên ra ngoài được thì sẽ tìm người đi kiểm bảo tàng. Cách suy nghĩ của Lỗ sư phụ đúng là khác người, không ngờ lại đem bảo tàng chôn dưới đáy sông, hèn gì chưa có ai tìm thấy được.”

Tử Tử Lăng cười khổ: “Ta ba đêm chưa chợp mắt chút nào, hy vọng gã không thoát thân đêm nay được.”

oOo

Thường Hà đích thân đưa Khấu Trọng về nhà họ Sa ở gần Dược Mã kiều phía đông bắc phường Quan Đức, đầu giờ mao ngày mai sẽ đưa hần nhập cung để trị liệu lần thứ hai cho Trương Tiếp dư, xong việc mới cáo biệt quay về nhà.

Sa Phúc đón gã ở đại sảnh, Khấu Trọng thấy trong sảnh đèn đuốc sáng choang, tiếng người nhốn nháo, ngạc nhiên hỏi: “Ai đến thế?”

Sa Phúc vui vẻ đáp: “Người đến nhiều không kể xiết. Từ sau khi lão gia từ Hoàng cung về khách đến thăm hỏi không ngớt, ngoài xem ngoài viện có bao nhiêu xe ngựa dừng chờ.”

Lại nói nhỏ vào tai gã: “Việc Mạc gia chữa bệnh mất tay giúp nương nương mau chóng khỏi bệnh đã lan truyền khắp Trường An, khách đến thăm viếng không ai không hỏi đến Mạc gia. Lão gia dặn dò, Mạc gia về thì lập tức mời đến đại sảnh để chào hỏi khách khứa.”

Khấu Trọng nghe nói thầm kêu cha gọi mẹ, nhủ thầm “có bao nhiêu nghề không chọn, vì sao lại ngu xuẩn giả làm thần y, cứ tiếp tục như thế này, rằng ngay thời gian ngủ nghề cũng phải đi ra ngoài trị bệnh cứu người, người ta nói nhiều mà mang họa, ta vì giỏi y thuật mà mang họa.” Nghĩ đến đây, gã vội nín áo Sa Phúc đang dậm bước đi, kéo hắn đến chỗ khuất, nghiêm nghị nói: “Sáng sớm ngày mai cô gia sẽ đến đón ta vào trong cung chữa bệnh cho nương nương, sự việc trọng đại, ta bây giờ phải lập tức nghỉ ngơi, trong lúc ta ngủ tuyệt đối không được quấy rầy, bởi vì lúc đó là ta đang luyện Thủy công, hà hà, phải nói là Ngọa công mới đúng, người hiểu chưa?”

Sa Phúc gật đầu lia lịa: “Đương nhiên việc chữa bệnh cho nương nương là khẩn yếu hơn cả, tiểu nhân sau khi đưa Mạc gia trở về phòng sẽ lập tức bẩm báo với lão gia.”

Khấu Trọng lúc đó mới yên tâm, nhưng tinh thần sớm đã bay đến Dược Mã kiều ở gần đó rồi.

Tiếng trống canh hai vọng lại từ Tây thị, một đội tuần tiễu đi qua Dược Mã kiều, men theo kênh Vĩnh An đi về phía nam, ánh đèn bọn họ mang theo cũng từ từ khuất bóng ở cuối con đường tĩnh mịch không một bóng người, ánh trăng lại một lần nữa mờ nhạt soi sáng Dược Mã kiều trong đêm lạnh.

Từ Tử Lăng lặng lẽ ngoi lên khỏi mặt nước phía dưới gầm cầu, bơi về hướng chân cầu, hai tay ôm lấy trụ cầu, điều tức lấy hơi. Được một lúc lâu sau Khấu Trọng mới nổi lên mặt nước, bơi đến cạnh gã, thở hổn hển một hồi rồi cười khố: “Mẹ trước khi chết chỉ nói đến Dược Mã kiều chứ không nói đến cách phía đông cầu một ngàn bước hay cách phía tây cầu hai ngàn bước, tóm lại là không nằm dưới chân cầu.”

Trường An đang là thành trì được quản lý nghiêm ngặt nhất trong cả Trung Nguyên, lòng kênh rõ ràng là vừa được nạo vét sạch bùn đất tích tụ, hết sức trong trẻo sạch sẽ. Hai

gã đã tìm đến gần nửa canh giờ, lưng sục từng phân từng tắc một nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của bảo tàng.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn bốn phương, những ngôi nhà quyền quý chìm ngập trong bóng tối, cảm thán nói: “Bọn ta không thể đi lục soát từng nhà được. Mấy phủ đệ này đều có chó dữ canh chừng, thế mà bọn ta cứ phải lén lén lút lút. Ôi, người bảo ta làm sao bây giờ?”

Khấu Trọng tỏ vẻ không vui: “Lăng thiếu gia xưa nay không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc, sao chuyện tìm bảo tàng này lại là ngoại lệ thế.”

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu rồi tỏ vẻ hối lỗi: “Là ta sai! Được chưa? Từ giờ trở đi, ta sẽ dùng toàn lực giúp người tìm ra bảo tàng bất luận thành bại thế nào đều do người quyết định cả.”

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng: “Như thế mới đúng là huynh đệ tốt của ta, tạm thời không cần nghĩ đến bảo tàng, trước tiên hãy nói đến Hoán Nhân đại pháp của người đi, để mọi người biết cách phối hợp về sau. Hảo tiểu tử, chỉ có người mới tìm ra được Hảo tiểu tử giúp một tay, nếu không khó mà qua được cái ải của Lý tiểu tử.”

Từ Tử Lăng tóm tắt lại một cách ngắn gọn mọi chuyện xảy ra, Khấu Trọng lấy làm lạ: “Nghe Lý Tịnh nói Phong Đức Di vốn là mưu thần của Lý Kiến Thành, sao lại làm ra bộ dạng đối nghịch với Lý Kiến Thành như vậy?”

Từ Tử Lăng nói: “Theo ta thấy quan hệ giữa lão và Lý Kiến Thành hết sức vi diệu, trước khi gặp Lý Uyên lão có dặn dò ta không được đề cập đến chuyện của Lý Kiến Thành. Nếu quả thực lão đối nghịch với Lý Kiến Thành, thì đã thông qua ta để vạch trần hành vi xấu xa của Trường Lâm Quân rồi.”

Khấu Trọng nói: “Tới sáng người sẽ hiểu rõ quan hệ của bọn họ thôi. Chỉ có điều người giả làm Nhạc Sơn đi gặp Lý Uyên còn có một mối đe dọa cực kỳ nguy hiểm, không biết người đã nghĩ đến chưa.”

Từ Tử Lăng bình thản hỏi: “Nguy hiểm gì?”

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Người đúng là mau quên quá, nhưng cũng có thể vì ta vừa gặp Thương Tú Phương, ấn tượng vẫn còn sâu đậm phi thường nên mới nhớ tới chuyện này.”

Từ Tử Lăng vẫn thản nhiên: “Ta thật không để tâm đến chuyện này. Ta chỉ cần biết được quan hệ giữa Thương Tú Phương và Nhạc Sơn là thế nào, sau đó cứ tránh gặp nàng ta, thì còn vấn đề gì nữa đâu?”

Khấu Trọng đồng ý: “Cũng may ngươi giả trang thành Nhạc Sơn, người này tính tình vốn cô độc cao ngạo, đâu có làm sai chuyện gì thì người khác cũng chẳng phát hiện ra. Hà hà, thật không ngờ Hoảng Công Thác lại là lão tình địch của ngươi.”

Từ Tử Lăng lại chỉ quan tâm đến một chuyện khác bèn hỏi: “Ngươi thấy hai người Lôi Cửu Chỉ và Hầu Hi Bạch thế nào? Có nên cho bọn họ tham gia và hành động tầm bảo của bọn ta không?”

Khấu Trọng cau mày trầm ngâm nói: “Ngươi hiểu rõ hai người họ hơn ta nhiều, ngươi thấy sao?”

Từ Tử Lăng khẳng định: “Bọn họ đều là bằng hữu rất đáng tin cậy, chỉ là Hầu Hi Bạch và Thạch Chi Hiền có ân oán khó phân, Dương Công Bảo Khố lại có liên quan đến Tà đế Xá lợi, chúng ta không thể không đề phòng.”

Khấu Trọng gật đầu: “Cái đó gọi là thân sơ có khác, Lôi Cửu Chỉ dù sao cũng được tính là người mình, Hầu Hi Bạch nói gì vẫn có một nửa là người ngoài, cứ dựa vào đó để mà quyết định phương thức tham gia của bọn họ đi!”

Từ Tử Lăng nói: “Không phải là ta muốn gây thêm rắc rối, Lôi Cửu Chỉ muốn đối phó với người nhà họ Hương, bọn ta về công về tư đều hết lòng giúp đỡ. Mà Hầu Hi Bạch muốn đoạt lại Ấn quyền từ tay Dương Hư Ngạn, thế mà chúng ta khoanh tay đứng nhìn, việc này...”

Khấu Trọng phá lên cười ngắt ngang lời gã: “Đã là huynh đệ sao lại nói chuyện vòng vo vậy, quyết định của Lăng thiếu gia cũng là quyết định của Khấu Trọng ta, cần gì phải rào trước đón sau.”

Từ Tử Lăng ngần nhìn sắc trời nói: “Còn khoảng hai canh giờ nữa thì mới tới lúc trời sáng, hay là về sớm một chút ngủ một giấc, sáng mai thức dậy sẽ tiếp tục nghĩ cách tìm kiếm bảo tàng.”

Khấu Trọng vội ngăn: “Khoan đã! Lỡ đại sư có đưa cho ngươi một quyển sách dạy về kiến trúc, có đề cập đến việc kiến tạo bảo tàng hay không?”

Từ Tử Lăng giật mình nói: “Thật may là ngươi kịp thời nhắc nhở, trong di quyển của ông ấy có một chương nói về phép tắc xây dựng bí đạo và phòng ngầm dưới mặt đất.”

Khấu Trọng cười khổ nói: “Người không phải là không có nghĩ đến, mà căn bản là không dụng tâm nghĩ đến. Ôi, còn nói gì là huynh đệ tốt chứ!”

Từ Tử Lăng phá lên cười sảng sặc: “Người tìm không ra bảo tàng, lại đổ oan cho ta. Được rồi, ta xin lỗi người lần nữa vậy. Trong di quyển của ông ấy, chương này có một đoạn nói về cách che giấu, đại ý là bảo tàng có bí mật hay không là hoàn toàn dựa trên cách thiết kế lối vào, thấy giả mà hóa thật, thấy thật mà tưởng giả, làm cho người ta khó mà tìm thấy được. Ông ta viết ra những lời đó không chừng chính là để ám chỉ Dương Công Bảo Khố đó.”

Đôi mắt Khấu Trọng đột nhiên sáng lên, quét qua mấy tòa phủ đệ đứng sừng sững bên dòng kênh, hạ giọng nói khẽ “Dương Công Bảo Khố có thể nằm dưới chân cầu, nhưng lối vào lại nằm ở một trong các tòa phủ đệ quanh đây. Chỉ cần chúng ta tìm ra được tòa phủ đệ nào được xây dựng vào thời Dương Tổ đương quyền thì sẽ tìm được manh mối. Những thông tin này rất có thể được lưu giữ trong cục ty gì đó ở Tông Quyển thất bên trong Hoàng thành!”

Từ Tử Lăng nhú mày nói: “Bằng vào thân thủ của ta và người, muốn xâm nhập vào Hoàng thành thật là vô cùng hung hiểm, nơi này nhất định là canh phòng thâm nghiêm hơn nhiều so với Cung thành của Vương lão hồ ly ở Lạc Dương.”

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: “Ta nghĩ rằng những người sống lâu ở Trường An đều biết chuyện này, vậy thì không cần phải mạo hiểm vẫn tìm hiểu được. Ta và người chia nhau đi tìm, chỉ cần tìm một loại phòng xá nhất định thì phạm vi tìm kiếm sẽ thu hẹp được khá nhiều. Thời gian không nhiều, đêm bảo tàng đi được sớm ngày nào thì càng ít nguy hiểm ngày ấy, người chắc không muốn ta phải chịu thiệt thòi ở Trường An này chứ!”

Từ Tử Lăng cười hích hích nói: “Tiểu tử nhà người chẳng qua là sợ ta không dốc hết toàn lực, quanh co một hồi cũng chỉ là muốn nhắc nhở ta, thôi mau về đi! Sáng sớm người còn phải làm thần y đó.”

Khấu Trọng nói: “Còn có một chuyện hệ trọng ta phải nói với người, Công chúa của người cũng đã tới Trường An rồi!”

Từ Tử Lăng kinh ngạc kêu lên: “Công chúa?”

Khấu Trọng ghé tai y nói thầm: “Chính là Đông Minh Công chúa Đơn Uyển Tinh đó mà.”

Từ Tử Lăng nhú mày bực bội, phản kích lại: “Còn hẹn ước giữa người và Tú Ninh Công chúa của người thế nào?”

Khấu Trọng chớp mắt, vừa băng qua Tú kiều vừa nói: “Ta vẫn còn chưa nghĩ tới.”

Từ Tử Lăng thâm thở dài, không biết là cho chính bản thân mình hay là cho Khấu Trọng, rồi vội đuổi sát theo gã lướt tới đầu cầu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>